

χαίρας, Sathas и Miller), дѣто тѣ сж били многочисленни и сж участвували съ оржие въ рѣка въ борбитѣ между гърци и генуезци¹⁾.

Не малко ще е пострадала юго-източна България и прѣзъ годинитѣ 1348 и 1349, когато византийцитѣ повикали наново турцитѣ срѣщу сѣрбитѣ. Турцитѣ, освѣнъ че сж грабѣли и вземали роби, особено жени и момчета, но сж плѣнявали цѣли маси жители за да ги откарватъ въ Мала Азия. Това бѣ една отъ най-практикуванитѣ имъ тактики, която значително промѣни цвѣта на двата единъ срѣщу другъ П-ви: Балканския и Мало-Азийския. Отвлечения отъ юго-източна България сж станали още въ 1346 г., а това още повече се прилага за слѣдъ епохалната дата 1353 г.: *idem Moesis intolerabilis erat, dum numerosa manu impressionem faciens, captivos ex urbibus abduceret totamque regionem devastaret* (Cantac., III, 279).

Каква е била Александровата слабостъ се вижда вече отъ тукъ, тѣй като турцитѣ сж могли да върлуватъ въ самитѣ му градове, а какво е ставало по селата — всѣки може да заключи (ср. *ib.*, III, 162).

Прѣзъ 1356 г. една десетохилядна, близка на Сюлеймановитѣ пълчища, орда, слѣдъ голѣми грабежи, очевидно пакъ въ юго-източна България, се връща въ Мала-Азия съ огромна плячка. (Годинитѣ 1354 и 1355 сж тъмни за насъ, но за това пѣкъ важни). Това е важно, защото турцитѣ съ вземането на Чимпа почватъ да се заселватъ осѣдло въ приморска Тракия. Въ търсенето на нови огнища, тѣ сж тероризирали завареното население, за да го разгнѣздватъ, като си отваряли пѣтъ чрѣзъ Азийска тукъ колонизация за по-нататѣшни завоевания и владичество.

Послѣдниятъ български походъ срѣщу Византия, на пукъ урока отъ сериозното прѣмѣкване на турцитѣ къмъ сѣверъ, който походъ е прѣминалъ границата на юго-източна България, е билъ именно въ надвечерието на турското залостване между Чимпа и Одринъ, когато българитѣ, на пѣтъ

¹⁾ Sathas-Miller, *Public. de l'école des langues orient. vivantes*, II ser., vol. 2-3, Paris, 1881—82, т. II.